

В. „Законност“
ще излиза два пъти въ седмицата;
въ четвъртъкъ и неделя.

ЦЕННАТА МУ Е:

За година	9 лева
" 6 месеци	5 "
" 3 "	3 "
" 1 "	1 "

За въ странство
се прибавята пощенските разноски.

ЕДИНЪ БРОЙ 10 ст.

Спомоществованията
ат от началото на всички месеци
ема, ръкописи и пари се испращатъ
до Редакцията въ Руссе.

За частни обявления се плаща:
По 2 ст. на дума на първата страница
и по 1 ст.—на четвъртата.

ЕДИНЪ БРОЙ 10 ст.

ЗАКОННОСТЬ**Зъбният Лъкаръ Ф. Фламихъ**

Chirurg. dentiste F. Flamich

се пръмвши по Митрополитската улица, въ до-
мът на Г-жа Марийка Тончева, № 1256,
сръчу Д-ръ Златовски (Годштейнъ).

Приема болни всъкий денъ.

3—2

Продава се въ гр. Руссе

Къщата, находяща се при „Александровския плацъ“, задъ гимназията, между улици: „Орелъ“ и „Паисий“, откъмъ гимназията, съ празно място за построяване. Дава се и пода-
наем.

Писменни споразумения съ притежатели,

Капитанъ Джаковъ,
гр. Плевенъ.

3—3

ОБЯВЛЕНИЕ

Изгубенъ е по Александровската улица близко до Д-то „България“ единъ портфейлъ съ различни документи, между които има една квитанция № 23, издадена от Императорското руско консулство въ гр. Руссе. Съ тъзи квитанция консулството удостовърява, че издадения на 3-ий Септемврий 1896 год. отъ Одеския Грандоначалникъ заграниценъ паспортъ № 6555 на името ми се намира на хранение въ дългата на същото консулство. Съ настоящето си обявление заявявамъ, че тъзи квитанция я считамъ за уничтожена и че тя няма сила, ако се предави въ консулството отъ други лица.

I. Вугинъ.

Продаватъ се сто основателни акции отъ
Българската Търговска Банка.

За споразумение — писмено до редак-
цията на вестника.

3—1

ПОКАНА

Настоятелството на Женското Дружество „Добротвърдъ“ извѣстява на Русенските граждани, че лотарията за външна професионална училище ще се тегли на 6-ий Априль, въ 10 часътъ сутринта, въ салона на забавачницата, като ги моли да присъствуватъ при тъглението ѝ.

Наставителството.

2—1

Руссе, 29 Мартъ 1897 год.

Произведените миналата недѣля, на 23-ий того, допълнителни законодателни избори съ четвъртий по рѣдъ, които съставали въ България, отъ какъ настоящето българско правителство, по една странна игра на случая, заграби властта въ рѣцѣ си и се нагърби съ нелегката задача да искорѣни стамболовицата. Като исклучимъ изборите отъ 11-ий Септемврий 1894 г., които, при всичките означенавши ги българи, свищовски, ломпашки и пр. насилия, — поради общото упоение, що бѣ обхванало българския народъ слѣдъ паданието на покония Стамболовъ, се произведоха доволно мирно, — останалите немогатъ да се нарѣкатъ освѣнъ избирателни траги-комедии, които профаниратъ изцѣло конституционното управление на нашата държава и осъкърбяватъ до възмущение чувствата на всѣки свободолюбивъ гражданинъ.

Читателите сигурно си припомняватъ у-
частниците подобности на изборите отъ 17-ий Ноемврий м. г. Ние имахме случай да опишемъ, маляръ и частично, тѣзи подобности и да из-
скажемъ своето негодувание, както отъ начинъ тъй и отъ срѣдствата, съ които си послужи тогава българската полиция, за да фалшифицира волита на избирателите и да си създаде едно исклучително парламентско мнозинство. Но нашето възмущение никога не е достигало до такива голѣми размѣри, до каквите то достигна завчера, при произвеждането на русенския допълнителенъ изборъ. Трѣбва човѣкъ да бѫде лишенъ отъ най-елементарните понятия за конституционно управление; да бѫде слѣпъ по клонинъ на „моралното влияние“ на полиция-

та; да се е отказалъ отъ всѣкакви надежди за бѫдѫщето на своя народъ, — за да може да се въсхипава отъ онай долния и безобразна комедия, която подъ името на законодателъ изборъ, се разигра въ Руссе миналата недѣля и натрапи на нашите съграждани кандидатурата на единъ човѣкъ, който може да бѫде всичко друго, но не и русенски народенъ прѣстарителъ

Ние посѣтихме изборното място прѣзъ дено-
ни на 23-ий Мартъ нѣколко пъти, и като глѣ-
дахме какво се тамъ вършеше, положително не
знахме на какво повече да се удивяваме: на
наивността ли на нѣколко души нахранени и
напоени отъ неизвѣстенъ источникъ селяни,
които подъ името на „народъ“ „избраха“ г.
Г. Михайлова, но съ еднаква готовностъ биха
избрали и всѣки друго, стига това да имъ
се пришепнеше отъ гдѣто трѣбва, — или на
дързостта на онѣзи мястни деребеевци, които
ръководиха „избора“ и се подиграваха по единъ
циниченъ начинъ съ най-свѣщенните права на
българския избирателъ.

Както е познато, мястната опозиция не взе
никакво участие въ русенския допълнителенъ
изборъ. Нашия вѣстникъ бѣ съобщилъ за това
още въ началото на месецъ Мартъ. Правител-
ствените хора, значи, можеха да бѫдатъ спо-
коини и поне този путь да се въздържатъ отъ
профаниране на избора съ познатитъ свои
насилнически машинации. Но не! Навикнала да
фалшифицира народната воля и да се гаври съ
избирателните права на гражданитъ, русен-
ската полиция, подпомагана отъ своя alt-g ego
— тъй нарѣчения „40 члененъ комитетъ на
народната партия“, бѣше взела всички мѣрки,
за да усигури „избора“ на своя кандидатъ и
да попрѣчи на опозицията, въ случаѣ че по-
слѣдната би се помѣтнала отъ своята де-
кларация (Гузенъ не гоненъ бѣга). Ние бѣх-
ме свидѣтели, какъ сбърши селяни, возени на
наемни каруци, напоени на края на града съ
общинско вино, прѣводителствувани отъ извер-
гитъ на русенското общество и конвоирани
отъ конни полицейски стражари, пристигаха по-
степенно на изборното място и пушаха съ сно-
пове бюлетини въ избирателните урни, безъ
даже да знаятъ името на оногова, за когото
ги караха да гласуватъ. Една тѣлца пияни
градски агенти, метачи и пожарници, подпом-
агани отъ друга тѣлца писари, разсилни и слу-
жавщи въ разните правителствени учрѣдже-
ния, раздаваше пригответи по-отрано прави-
телствени бюлетини и се распорѣждаше безъ-
контролно съ волята на избирателите. Нѣкакви
трикольорни знамена украсени съ името на „на-
родния избранникъ“, се развѣваха около входа
на общинското управление и допълнуваха карти-
ната на она политически развратъ, който се на-
рича законодателъ изборъ. И същино, и пе-
чално бѣше да наблюдава човѣкъ тѣзи избирател-
ни комедии. На зрителя неволно идваха на ума
приспомнятъ Стамболови врѣмена, когато
по сѫщия начинъ и съ сѫщиятъ срѣдства по-
койния тиранинъ си назначаваше народните
прѣстарители и се хвалеше, че „народа“ под-
държа безусловно и безвъзвратно неговата ан-
ти-национална политика. . . .

Като се възмущаваме отъ тая безподобна
профаниация на конституционното управление
въ България, отъ една страна, ние неможемъ
да не се удивяваме, отъ друга — гдѣто бъл-
гарските управници и тѣхните провинциални
деребеевци не могатъ да разбератъ онай проста
истина, че оръжието, което тѣ употребяватъ
за борба съ своите противници е остро и отъ

Черноморско-Дунавско Параходно Дружество.

ОБЯВЛЕНИЕ

Русенското Агенство на Черноморско-Ду-
навското Параходно Дружество има честь да
обяви, че въ петъкъ, на 18 Априли т. г. въ
9 часа утренъта, ще се продаджатъ, съгласно
правилата на Дружеството, на публиченъ търгъ
следующите стоки, не приети отъ получателите:

Отъ 1895 г.

- 1) 1 касса образци отъ паркетъ, 51 кил. по коносаментъ Одеса № 6789.
- 2) 7 парчета отъ дървена машина, 46 кил. по коносаментъ Силистра № 18138.
- 3) 3 врѣзки стари кошове, 140 кил. по коносаментъ Свищовъ № 16365.

Отъ 1896 г.

- 4) 1 вар. Конякъ, 100 кил. по коносаментъ Сулина № 17806.
- 5) 4 каси Конякъ, 364 кил. по коносаментъ Браила № 14558.
- 6) 4 вар. Катранъ, 1230 кил. по коносаментъ Одеса № 6491.
- 7) 3 вар. Спиртъ, 1312 кил. по коносаментъ Одеса № 6497.

Търгътъ ще почне въ 9 часа утренъта въ
помещението на Агенството и ще продължава
сѫщия денъ до окончателната продажба на вси-
чките прѣдмети.

Мита, акцизи, октroiа и всѣкакви други
държавни и общински даждия сѫ за съмѣтка на
купувачите.

Агенството не отговаря за количеството и
качество на продаваемите стоки.

Руссе, 27-и Мартъ 1897 г.

Агентъ: С. И. СТОМОНЯКОВЪ.

3—1

дват края и, че единъ день, когато тъзи тъхи противници дойдат на власт, тъ ще бъдатъ пръвите, които ще се възмущаватъ отъ подобни избирателни комедии и ще плачатъ, както същевече плакали за потълканите права на българските граждани.

Вижда се, че поговорката, по смисълъта на която съждатъ, когато се събира да отнеме властта отъ ръцетъ на единъ човекъ, по напрѣдъ му отнѣма ума, ще намѣри пълно приспособление къмъ сегашните български управници. Ние нѣмаме нищо противъ такава една евентуалност и съ удоволствие констатираме, че началото на края на „белгийско“ управление е, повидимому, настъпилъ.

Корреспонденция изъ Петербургъ.

19 Февруарий напомня на българите, кѫдѣто и да сътъ, епохата, когато извън дната на гнилата Турция излѣзе нова нация—български народъ, когото заключиха въ границите на С. Стефанска България. Българската колония въ Петербургъ си спомни за тая епоха и празднува 19 Февруарий. Петербургските вѣстници бѣха съобщили, че ще има панахида и молебенъ въ честь на тоя денъ. Живущите тукъ българки и българи се събраха на единъ часът въ Казанската катедрала. Между надошлиятъ бѣше и българскиятъ дипломатически агентъ съ господжата си, и нѣколко руски офицери, които съществували въ освободителната война. Биеше въ очи отсѫтствието на човекътъ, който начерта границите на распокъсаната отъ посѣлъ България, — графъ Игнатиевъ. Но, поканенъ отъ една комиссия да присъствува вечерта на вечеринката, която даваха учащи се тукъ българи въ честь на тоя празникъ, той прие и се извини, за дѣто не е могълъ да присъствува въ черковата. На деветнайсети февруарий 1861 г. рускиятъ народъ бѣ освободенъ отъ робство — крѣосничество. Държавния съвѣтъ служеше молебенъ по тоя случай, гдѣто и графъ билъ длъженъ да отиде.

Вечеръта въ залата на Славянското Общество бѣ дадена и вечеринката, която, може да се каже, излѣзе доста сполучлива.

Още отъ рано залата и всички околнi стани бѣха прѣпълнени; дами, студенти, офицери, ученици чакатъ съ нетърпение откриванието ѝ; между гостите се виждатъ и нѣколко сърбски студенти, дошли и тѣ да празнуватъ съ пасътъ освобождението на българския народъ; дошли съ сѫщо и единъ руски полковникъ, г. Рудаповски, който се е билъ за нашата свобода и послѣ служилъ въ нашата армия. Слѣдъ малко пристигатъ и Генералъ Чернєевъ, г. Станчевъ, български дипломатически агентъ съ своя щабъ отъ секретари, подсекретари и архивари, и най същѣтъ срѣдъ въздушени овации и аплодисменти се явява графъ Игнатиевъ. При влизанието му хорът отъ студенти пѣ „Шуми Марица“.

Вечеринката е, значи, открита и прѣдѣдателътъ на бълг. студен. дружество излиза да прочете посрѣдната рѣчъ.

Потъшканъ подъ духовно и политическо робство, забравенъ отъ свѣта, българския народъ почва прѣзъ 19 вѣкъ борба за духовна отначало, а послѣ и

за политическа свобода. Тая борба свършила съ даванието на фирмата въ 1870 година, за което графъ направи много, и съ освободителната война по послѣ, слѣдъ която на 19 Февр. 1878 г. ~~Санъ-~~ Стефано Игнатиевъ начертава границите на разъяснаната отъ посѣлъ България. Графъ Игнатиевъ направи много, но неговата дѣятельност въ наша полза не прѣстана, па и до денъ днешенъ не се прѣкъса. Той е единъ отъ ония труженици, които не измѣняватъ тъй лесно своите възгledи, и когато скари, благодарение на единъ тирански режимъ, който тъй дълго мъчи България, мнозина бѣха изгубили надеждата за по-добри отношения между двѣ нации: освободителка и освободена, той, единъ отъ рѣдките, не е прѣстаналъ да вѣрва въ добрата бѫднина.

Ето какво бѣ резюмето на рѣчта, която бѣ прочетена прѣдъ събранието въ негова честь. Посрѣдъ шумни аплодисменти и „да живѣ“, Игнатиевъ става да отговори. „Обичамъ българскиятъ народъ, казва той, вѣрвалъ съмъ въ неговата бѫднина, работилъ съмъ за него и се надѣвамъ, че ще дойде денъ, когато България ще бѫде разширена до ония прѣдѣли, които ние начертахме въ Санъ-Стефано“. Неговите думи се почти не слушатъ отъ шумните овации и вивати. Въ заключение той съвѣтва българската младежъ да работи за своята татковина и да се не отчайва прѣдъ прѣградите, що може да ѝ се испречатъ на пътъ.

Отъ другите точки на программата съ успехъ бѣ издекламирано стихотворението на Вазова „Раковски“ и прочетено „Това ви чака“ на Ботевъ. Бѣха испѣни и нѣколко български пѣси, слѣдъ което графъ напустна залата. Събранието щѣше да се свърши, когато се случи единъ инцидентъ, що обрна всичката отъ литературна въ нѣщо, като политически клубъ. Нѣкои прѣложиха да се пратятъ поздравителни телеграмми до българския князъ и сърбския краль, които се братуваха по това врѣме въ София. Мнозинството въстана противъ това, и, нѣщо за отблѣжване, сърбските студенти горѣщо настояваха, да се не праща нищо. По говорението на ораторите се виждаше, че никой нѣма противъ коронованитъ глави, но че младежта не вѣрва въ искренността на посрѣднината. Прие се да се, пратятъ телеграмми до сърбските и българските студенти въ Бѣлградъ и София, което бѣ и направено.

Ето какъ тухашата българска колония празнува денътъ, когато българския народъ, изведенъ изъ подъ вѣковното робство, бѣ повиканъ да сѣде на общата трапеза съ цивилизираните народи. 19 години се минаха отъ тогава, прѣзъ които конституционни режими се съмняватъ съ авархии, авархии съ тирания, и най същѣтъ съ една политическа каша, ако може тъй да се каже. Днесъ, когато хора, които нищо общо нѣматъ съ насъ, искатъ да разширятъ България до естествените ѝ прѣдѣли, намѣриха се български синове, намѣри се едно „българско“ правителство, да говори за разграничение на нѣкакви си интереси, за космополитически принципи, за султанско благоволение! Прѣди 20 години нашите дѣятели будѣха българскиятъ народъ, сегашните наши управници се мѣчатъ да го прѣпятът! Какви идеали!

Безъ да искамъ, си спомнямъ една много цинична българска поговорка за дяволътъ, кога гледамъ дѣйствията на българскиятъ агентъ тукъ. Той нищо неправи и сѣ пакъ е прѣтрупанъ съ главоболия, отъ които се постоянно оплаква и които самъ създава.

Прѣзъ Януарий бѣ напечатана дописка въ вания вѣстникъ, — прѣзъ Февруарий тя била показа-

„Гдѣ е барона? попита Зюмбюланъ.

— Господарю, него го отнесохъ въ една близка къща; той е раненъ.

Принца се затечи къмъ стария си приятелъ. Той намѣри барона, лѣгналъ на слама и давайки заповѣдъ, щото артилерията да заобиколи неприятеля, за да довърши побѣдата.

Устата на барона бѣше пълна съ кръвь; едва се чуваше, когато говорише той съ адютанта си; единъ куршумъ бѣше пробилъ гърдите му.

„Любезний ми генерале, каза Зюмбюланъ, надѣя се, че тая рана не е опасна и че вий скоро ще се наслаждавате на побѣдата си.

— Моята смѣтка е урѣдена, отговори барона; на мене вече не остава много врѣме да живѣя. Все едно, неприятеля е разбитъ и лапни-мухитъ не ще ни се съмѣятъ! Господарю, усиливате войската, още всичко не е съврѣнено; сбогомъ и благодаря!“

Зюмбюланъ излѣзе, като спусти главата си, за да си скрие сълзите.

Барона повика едного войника.

Нѣма ли тукъ нѣколко капки ракия? попита той.

— Ето ви ракия, г-не генерале, каза сержантъ Цвѣтковъ, подаващъ му шуракето си.

Да си живъ стария юначе завий ме съ горната ми дрѣха и ме обѣрни на страни, да не лѣжъ възнатъ Да, съня ми бѣше сладъкъ, но твърдъ кратъкъ Легка вечеръ.“

Тѣзи бѣжъ неговите послѣдни думи; той вече не се помрѣдни никакъ и слѣдъ единъ часъ издѣхъ.

Зюмбюланъ глѣдаше отъ камбанариата на църквата поражението на неприятеля, — то бѣше пълно: обвѣти отъ панически страхъ, злочеститъ войници вече нито се защищаваха; тѣ тичахъ на бѣгъ, хвърляйки пушките си, сабите си и ранцитѣ си. Топовете на всичките батерии бѣжъ зачукали, сандъчетата съ барута и прочее обрѣхти; конницата тичаше безъ оглѣдане и тѣлпеше все, щото се намираше по пъ-

вата, подчертана съ синъ карандашъ; въ агенството казвали, че била пратена изъ България. Казаната дописка, казвамъ, много разъздрила г. Станчева. Юпитере, ти се сърдинъ значи (не си правъ), казвала богиня Хера, и г. Станчевъ сѣ се сърди. По пътъ на единъ молебенъ той поканилъ българите, да идатъ въ черкова, и, за негово съжаление, авлии се хептентъ малко. Това го разъздрило страшно и той се заканилъ, да отнеми стипендията на стипендантъ.

„Дѣ е прѣдѣдателя на дружеството ви?“, попиталъ още той сърдио иѣколичина тамъ българи, като че ли прѣдѣдателятъ има нѣщо общо съ агенството. Въ положението сме да увѣримъ, че слѣдъ това той е пратилъ писмо въ министерството на вѣнканите работи въ София, да иска листата на стипендантъ. Съ това, вѣрвамъ, не се занимаватъ европейските дипломати, но не ли пустия дяволъ, като . . .

По лични нѣкои несподоби нѣколко души оставали недоволни, и сега казватъ, че тѣ образували ново дружество, което ще събира, както се говори, въ агенството. Това не сѣ хубави работи и ние съжаляваме, за дѣто се въмѣка политика въ нѣвинните бесѣди на тухашата младежъ. Ние бихме съвѣтвали министра на вѣнканите работи, да постегне юздите на своите дипломати. Дали и парижкия не ще почне тия сѫщите истории! Идъ ми на умъ, че прѣди четвери години виенскиятъ студенти (гдѣто има сѫщо агенство) бѣха избрали Стамбуловъ за почетенъ прѣдѣдателъ. Много тухашни българи казватъ: добре ни бѣ безъ агента. Какъ нашите посланици защищаватъ интересите ни!

Петербургъ, 15 Мартъ 1897 г.

Младенъ.

Разградъ. На 17-и того идва въ града ни случайния подпрѣдѣдателъ на IX обикновено народно събрание: Губидѣниковъ, който въ сѫщия денъ послѣ обѣдъ замина обратно за Русе и изглеждаше, като нездадоленъ отъ испращачите: управителя — Шевевъ, читака — Етемъ Хасановъ и единъ турчинъ ахия. Да не скърби, до пъти ще го испратимъ по тѣржествено, на чело съ даули и зури, съставляющи „Народната“.

На 9-и вечерта ненадѣйно пристигна въ града ни военния министъ, г. полковникъ Ивановъ, придруженъ отъ г. полковника Папировъ и единъ адютантъ. Нѣма съмѣнѣние, че това пѣтване на г. министра при сѫщните обстоятелства, а особено идването му въ Разградъ, гдѣто има воененъ складъ. — е повече отъ похвално. Всички знаехме, че г. министъ е билъ въ гр. Шуменъ и наскоро щѣль да посѣти и Разградъ, но никой не се распорѣди за неговото случайно прѣнощуване. Дѣйствително, г. министъ не е съобщилъ никому за неговото идване въ града ни, но всѣ пакъ человѣколюбиво изискваше, щото нашия кметъ, Ц. Марковъ, да пригответъ отъ по-рано удобна квартира за случаиното пристигане на той високъ гостъ, както това е ставало другъ път, а не да остави самъ министъ, да търси квартира по хотелите: „София“ и „Тѣрговски“, които за зла честь ная вечеръ били прѣпълнени съ пасажири отъ дошла тухаша „италиянска оперна труша“. Постѣпенно въ тоя случай на кмета ни е осъдителна и той заслужва отъ всички ни прѣзарѣніе, като крайно скърбимъ за станалото послѣдствие невѣжеството на г. Маркова, спрямо единъ високъ гостъ, който за прѣвъ пѣтъ по-

тя. Напусто офицерите се опитваха да спрѣтъ тая оплана тѣла; увлечаха ги, псуваха и сабяха. Страха е слѣпъ и глухъ: хиляди души се хвърляха въ рѣката и потъваха, за да се избавятъ отъ неприятеля, който вече не ги гоняше.

Такава бѣше прочутата битка при Неседатъ, който покри съ срамъ Жеравитъ и испѣлъ съ вѣсторъ Лапни-мухитъ.

Сѫщата вечеръ единъ отъ генералитѣ, адютанта на Жеравийския краль, донесе на Зюмбюланъ едно писмо съ слѣдующето съдѣржане: „Любезний ми брате! Вий побѣдихте, азъ вече нѣмамъ войска. Моля ви, прѣче за примире и миръ; назначете условията Вий съмъ: азъ се оставямъ на Вашето великодушие. Но, надвигътъ, азъ имамъ поне прѣмущество, което плащамъ доволно скъпо, за да имамъ право да аппелирамъ къмъ него въ тая минута. Поздравлявамъ ви съ това мѣжеството и таланта, които показвахъ днесъ; азъ бихъ желалъ да свърша тѣ, както вий почвате. За сега, любезний ми брате, моля Бога да Ви има подъ своята свѣщена окрила“.

Принца тутакси заповѣда да се обяви примире, а договорианятия за миръ отложи за идущи денъ. Цѣлъ шестнадесетъ часа на конъ, той се нуждаеше отъ почивка. Въ най малко разсинаната къща настанихъ му за постелка единъ намѣренъ нѣгдѣ си сламенникъ, и той се хвърли на него съ счупена снага и упоена душа. Въ главата му се натискаха толко з мисли, щото, ако и да бѣше толко з уморенъ, той не можеше никакъ да затвори очи; но, което най-много не го оставаше да заспи, то не бѣше толко з славата, колкото веномена за Тамарисъ. Той мисляше за това, че скоро ще се яви прѣдъ нея, като побѣдителъ, и ще сложи до краката на тая, щото обичаше, короната си и сабята си.

Въ една съѣднина стая генералитѣ и адютантътъ угощавахъ пратеника отъ краля на Жеравитъ. Въ царскиятъ кола все се намираше хубавичко едно-друго

ПОДЛИСТНИКЪ

ПРИНЦЪ—ПАЛЕ.

(Отъ Edouard Laboulaye).

(Продължение отъ брой 39).

Хората сколо Принца бѣха загрижени; само Зюмбюланъ бѣше напълно увѣренъ въ сподука. Веселостта на барона го въсхитише. Затова той до нѣгдѣ се почуди, когато генерала, като го взе на страна, му каза:

</

същава града ни, имали сме много случаи да видимъ, да се пригответъ тукъ прѣдварителни квартири на подолни военни чиновници, пристигнали отъ Шуменъ или другадѣ, но защо това става съ г. министра, неможемъ си прѣдстави. На примѣръ, ако бѣше дошълъ въ града ни г. министра Маджаровъ, какви мѣрки щѣха да се взематъ?

Ето какви щѣха да пригответъ квартира съ всички съвѣтни принадлежности нѣколко дни по-рано, както това направиха миналата година при идванието на г. Маджаровъ ведно съ г. Губидѣлникова въ града ни. Азъ зная, че тогава имаше само слухъ, че ще додѣ г. Маджаровъ въ Разградъ, но положително кога, не се знае. Тогава нашиятъ управител Пѣевъ заповѣда прѣди нѣколко дни, да пристичатъ улиците, да се нарячатъ съ вода, да се пригответъ квартира и прочее. А сега какво виждамъ, съвѣршенно наопаки.

Z.

ВЪНКАШНА ХРОНИКА

Деня 25 Мартъ, празника на гръцката независимостъ, въ който денъ се очаква обявяванието на гръцко-турската война, замина благополучно. Отъ тесалийската граница дохаждатъ доста успокойтелни извѣстия. Както гръцкото правителство, тѣй и турското сѫ дали наставления на своите главнокомандуващи да държатъ едно строго отбранително положение и да не прѣдприематъ нищо, което би могло да компрометира мира. Пристиганието на гръцкия прѣстолонаслѣдникъ въ Лариса, не само не е повлияло въ воинственна смиль върху духа на елинската армия, но, наопаки, като че е успокоило възбуденитѣ синове на Елада, които още прѣди десетина дена бѣха готови да нахлуятъ въ турските прѣдѣли и съ този рискованъ актъ да се добиятъ до присъединението на Критъ къмъ Гърция.

Не е тѣй спокойно, обаче, положението на работитъ на самия островъ. Поведението на възстанниците, при всичките заплашвания на европейските ескадри, които не единократно сѫ ги бомбардиратъ, за да ги накаратъ да сложатъ оръжие, не се е измѣнило на йота. Войводитѣ—критяни, твърдо рѣшили да докаратъ работата до край, продължаватъ своите всѣкидневни нападения срѣчу турските гарнизони на острова и съ една изумителна рѣшителностъ бравиратъ най-миролюбивите стрѣмления на европейските адмирали. Една послѣдня депеша отъ Канея сѫобщава, че и неотдавнашното пѣтешестствие на чуждестранните консули по Критъ, прѣдприето специално съ цѣль да се наложи волита на Европа върху възстанниците, е останало безъ всѣкакъвъ практически резултатъ. Критянитѣ, очевидно, сѫ рѣшили да измрътятъ до единъ, или да постигнатъ присъединението си къмъ Гърция. Какви мѣрки ще вземе по-нататъкъ европейската дипломация, ние, разбира се, не можемъ да знаемъ, но хислимъ, че каквито и да бѫдатъ тѣзи мѣрки, тѣ на да ли ще могатъ да умиротворятъ острова, до като не удовлетворятъ желанието на доблестното негово население и не го избавятъ веднажъ за вина ги отъ несносното, макаръ и номинално, сюзеренство на Султана.

Най-новитѣ депеши извѣстяватъ, впрочемъ, че общевиленското съгласие, върху което се възлагаха толкова надѣжи, като че пакъ почва да изчезва. Рѣ-

за ѓдение и писане; веселбата бѣше изрядна. Всѣкото си пригответъ расказване за подвигитѣ си, и нѣмаше нито едно, които да не бълъ главната причина за побѣдата. Безрасѣдността на херцога бѣше единогласно осъдена; той умрѣ, казаха, по своята си глупостъ; това бѣше неговото надгробно слово. Говорихъ много за барона Бомба и за тристаната офицери, паднали убити наедно съ него, и тѣлкувахъ за това, които ще бѫдатъ тѣхните преемници; още повече се говори за производствата и орденитѣ; но най-много отъ всичко въехваливахъ щастietо на войската, които имаше за вождъ младия и храбъръ принцъ. И наистина, като той кралъ почина да воюва още въ 16-ти си година, какъ да се не очаква най-голѣма добрина отъ него.

И Зюмбюланъ заспа подъ шума на тѣзи похвали.

ГЛАВА XV

Опакето на медала.

Въ туй врѣме, когато принца спеше, той сънува слѣдующето: Прѣдъ него, въ свѣтло сияние, се показва една жена, облѣчена въ бѣли дрѣхи, съ прѣчица въ рѣка. Тя бѣше вълшебницата на дена. Зюмбюланъ позна своята кръстница; той тѣй често се вѣхитиваше отъ образа на бѣлата жена въ голѣмата зала на двора! Вълшебницата го глѣда много врѣме и, най-сети, тя вѣздѣхъ и измѣрмора:

— Горко дѣте, какво щѣда стане съ тебе, ако ме нѣмаше тамъ? И три пѫти направи тя кръжъ около своя любимецъ.

Зюмбюланъ веднага се събуди посрѣдъ бойното поле, но вече не принцъ и побѣдителъ, а още веднѣжъ защитъ въ поганска кучешка кожа. Орисицата за това именно го бѣше и вдигната отъ сутринта только на високо, щото сѣтне да го свали още по надълбоко въ ямата.

Бѣше ноќъ. Мѣсечината освѣтяваше полето, но нейната блѣдна свѣтлина правеше само по-тѣмни сѣн-

шната ужъ вече блокада на гръцкитѣ портове се е указала далечъ не тѣй лесна, както би могло да се прѣдполага отъ начало. Осѫществленето ѝ, спорѣдъ както се вижда сега, изисква множество европейски войски, каквото Европа, по видимому, не е расположена да испроверди. Така сюне пишатъ мѣрдоватнитѣ нѣмски вѣстници относително участието въ едно по-нататъшно усиливане на своите войски отъ страна на Германия и Австралия. Въ сѫщия духъ, за да не кажемъ нѣщо повече, телеграфиратъ отъ Канея на нѣкои европейски вѣстници относително участието на Италия въ проектируемата блокада на гръцкитѣ портове. „Адмиралъ Каневаро — казва една телеграмма отъ 26-ти того — е получилъ разрѣщение отъ италианското правителство да искажа извикването на своята ескадра, щомъ като се обяви блокадата на Гърция“.

Отъ друга страна извѣстяватъ, какво европейските посланици въ Атина и въ Цариградъ сѫ подали колективни ноти на гръцкото и турско правителство, въ които ноти се казва, че Европа е рѣшена да попрѣчи съ всички срѣдства на избухването на една гръцко-турската война и че онаа отъ двѣтѣ страни, които се одврзости да стане причина за едно сблѣскване на границата, ще понесе всичката отговорност за станалото и всичките последствия отъ бравирането на Европа.

На 25-ти Мартъ въ Атина е станалъ единъ голѣмъ митингъ, съ цѣль да протестира противъ дѣствията на силитѣ и да одобри тѣзи на гръцкото правителство. Една депутация, съпровождана отъ хиляди манифестанти, е отишла въ палата, за да поднесе крали Георгию резолюцията на митинга. Едно извѣнрѣдно въодушевление е царувало въ града прѣзъ цѣлия денъ; една голѣма тѣлца е покривала улиците въ всичко врѣме. На отиване въ черкова, гръцкия кралъ е билъ прѣдъмѣтъ на шумни овации, въ течение на които нееднократно сѫ се чували вѣклици: „Да живѣтъ войната“, „Да живѣтъ Критъ“ и пр.

Отъ Ходоровъ (Галиция) телеграфиратъ на виенските вѣстници, какво тамъ завчера, на 25-ти, стапало едно страшно сбиване между мѣстните жители — евреи и работници по желѣзоплатната линия — християни. Поврѣди, казватъ, имало голѣми. Паднали много ранени и убити и отъ двѣтѣ страни. Испратена била войска за усмирение на „воюющите“.

Въ Австралия има министерска криза. Гр. Бадени, излѣганъ въ очакванията си за резултатите на неотколѣнитѣ законодателни избори и липсъ отъ авторитетъ, за да може да си грушира едно парламентско мнозинство по угодата, — е врѣчилъ завчера отставката на своя кабинетъ императору, но послѣдния не се е съгласилъ да я приеме.

Въ троицата рѣчи, съ които кралъ Хумбертъ е отворилъ италианската камара въ началото на тази недѣля, по вънкашната политика е казано слѣдното: „Съгласието на силитѣ клони да гарантира спокойствието на Европа, да прѣкрати кланетата между народите въ Турция и да имъ усигури благодѣяніята на цивилизациите и правдата...“

„Вѣри на нашите съюзи и честити че се радваме на сърдечното приятелство на всичките държави, — казва краля на свѣршване — ние присъди-

катѣ на хѣлмоветъ. Около принца всичко бѣше тихо и навѣсено. Въ далечината се виждаха свѣтлинитѣ на лагера и запаленитѣ огнене. Надѣсно и на лѣво, посрѣдъ убити коне, счупени съндичета и прѣстнато оръжие, войницитѣ, истѣгнати на гърбоветѣ си, спяха отъ вѣчната сънъ. На тѣзи лица, сгърчени отъ мѣки и люти болки, самата смъртъ не можеше да не хърли своето жалостно спокойствие. Съ стистиците зѣби, съ пѣна на устата, съ диви очи, тѣ още си брѣтиха, или може би, моляха Бога, да отмѣсти за кръвта имъ, пролѣтина за удоволствието на кралите.“

Надалечъ на бастиона тихо удари полунощъ — часъ, въ който се събуждатъ умрѣлите. Зюмбюланъ се стрѣстилъ и, като не можеше да надвие поглѣдитѣ на тѣзи неподвижни очи, скри се въ сѣнката.

Но тукъ го очакваше най-страничната глѣдка.

Закрилени отъ тѣмнината, двоица мародери, съ глухи фенери въ рѣцѣ, обираха труповете и се гавриха съ смъртната. Зюмбюланъ, цѣль растреперанъ, пъхнатъ се като всѣко нале, въ единъ кътурнѣтъ топъ.

— Вижъ, той е билъ жененъ, говорише единъ отъ обирачите, той има на прѣста си прѣстенъ, но азъ не можъ да го извадя.

— Ти си глупавъ, отрѣжи му прѣста, каза втори; видишъ ли тѣзи двѣ брѣници, азъ ги откъсахъ отъ ушиятѣ на тамъ-они войници, Тѣзи хора, издѣхни, нищо не могѫтъ ни стори.

— Ха, ето елинъ офицеръ, — подвзе пѣрвий, — добра печалба: той има часовникъ.

— Търси добрѣ, той трѣбва да има и кесия.

— Истина, ето и единъ портфейлъ съ едно запечатано писмо.

— Азъ бихъ общалъ повече банкови билети (банкноти), но нѣма нищо. Дай да прѣгледаме, какво пише той на любезната си; това ще ни порадва“.

(Слѣдва)

няваме нашето дѣло къмъ това на европейския концертъ и не ще се отклонимъ отъ да дадемъ нашата поддържа на всѣка мѣрка, насочена да запази мира и да гарантира италианските интереси“...

Министерска криза е избухнала и въ Букурещъ. Поради голѣмите разногласия, които се бѣха появили между по-личните членове на либералната партия отъ нѣколко мѣсечи настамъ, кабинетъ на г. Аурелиана се оттеглилъ за вчера отъ властта, като е врѣчилъ колективно своята оставка на кралъ Карла. Въ правиците Букурещки сфери се мисли, че съ формирането на новия кабинетъ ще биде натоваренъ г. Д. Стурза, дѣйствителниятъ шеф на румънската либерална партия.

ВЪНКАШНА ХРОНИКА

Завчера, на 4 того, въ русенския аппелативъ сѫдъ се разглѣда дѣлото по обвинението на бившия варненски кметъ и народенъ прѣставителъ, г. Коста Ранковъ, въ наклѣвстване варненската полиция. Спорѣдъ както е познато, инкриминираното дѣление на обвинението се заключава въ това, че г. К. Ранковъ телеграфиралъ на държавния глава, какво прѣзъ врѣме на прѣдпослѣдните избори въ Варна, мѣстната полиция била организувала и поддържала една шайка наемни по-войници, които да помагатъ на правителството да спечелятъ изборите, като за тѣзи избори бѣтъ, трепътъ и даже убиватъ по-видните прѣставители на опозицията. Варненската Окръженъ сѫдъ бѣ осъдилъ г. Ранкова на едномѣсеченъ тѣмниченъ затворъ и дѣлото бѣ прѣнесено въ мѣстната апелация по възвицъ. Защищаваха обвинението: г. г. Д-ръ Стайковъ, Д-ръ Дочевъ и К. Панайотовъ. Засѣдането на сѫда трай почи до 9 часа вечерта. Отъ доклада на дѣлото, показанията на свидѣтелите и другите дани, раскрыти на сѫдебното дирене, се установиха такива ужасащи подробности за дѣятельността на варненската полиция прѣзъ врѣме на изборите, каквито инкриминирана га телеграмма на г. Ранкова не съдържа нито въ една стота частъ. Човѣкъ неволно се удивлява, какъ, при такиви условия, варненския окръженъ сѫдъ е можалъ да издаде обвинителна присъда срѣчу единъ народенъ прѣставител, който, воденъ отъ чисто патриотически подбуждания, си е позволилъ да съобщи на държавния глава безъзаконията, произволните и прѣстъпленията на една деморализирана полиция.

Прокурорскиятъ надзоръ поддържа обвинението и настоява да се потвърди произнесената срѣчу г. Ранкова присъда. Защитата, обаче, съдѣтъ като доказа по единъ най-наглѣденъ начинъ справедливостта на всичките тѣврдения въ г. Ранковата телеграмма и квадратната несъстоятелност на обвинението, поиска да се отмѣни присъдата на варненския сѫдъ и да се оправда обвинението.

Понеже сѫдебните прѣни, както вѣчъ казахме, се затѣгнаха доста късно, а на слѣдующия денъ бѣ празникъ (Благовѣщение), произнесието на резолюцията биде отложено за въ срѣда, на 26-ти Мартъ. Въ този денъ Русенскиятъ аппелативъ сѫдъ дѣйствително произнесе своята резолюция и оправда г. Ранкова.

Сѫда състоише отъ: г. г. К. Кантовъ (прѣдсѣдателствующий), П. Однаковъ и И. Кавруковъ (членове).

Въ четвъртакъ, на 27-ти Мартъ, аппелативниятъ сѫдъ разглѣда дѣлото на бившия народенъ прѣставител г. П. Чорбаджиевъ, обвиненъ въ осърблѣнение покойния никополски мировий сѫдия, А. Бисеровъ, и осъденъ за това отъ свищовския окръженъ сѫдъ на седмодневенъ тѣмниченъ затворъ. Обвинението си бѣ избрали за защитникъ русенскиятъ адвокатъ, г. Ив. Бѣлиновъ.

Сѫда (г. г. Д. Тодоровъ — подпрѣдсѣдателъ — К. Кантовъ и И. Кавруковъ — членове) слѣдѣтъ като изслуша доклада на дѣлото, рѣчта на прокурора (г.

Хаджикълковъ) и тая на защитника изнесе резолюция, съ които отмѣни присъдата на свищовския окръженъ сѫдъ и оправда г. П. Чорбаджиевъ.

Спорѣдъ както бѣхме извѣстили въ единъ отъ послѣдните броеве на нашия вѣстникъ, еписъка на русенските „полицейски“ избраници се увеличили наладата недѣля, на 23-ти Мартъ, съ още единъ „натрапникъ“ на властта, въ лицето на русенския кметъ г. Г. Михайловъ. „Народа“, докаранъ от

Освѣнъ г. Михайлова, българската полиция е „избрала“ за „народни прѣставители“ въ другите деветъ вакантни избирателни колегии слѣдните лица всички отъ наша . . . pardon . . . отъ народната партия: К. П. Шевъ и П. Наботковъ — Пловдивъ, Дим. Х. Боневъ — Харманлий, П. Мусевичъ — Т. Пазарджикъ, Янко Симеоновъ и Юсуфъ Мустафовъ — Нови-Пазаръ, Ив. Рязниковъ — Тетевенъ, Юрданъ Ионовъ — Рахово, и Савва Фарашовъ — Елена.

Отъ 19-и Априли (1 Май) т. г. влиза въ сила слѣдующето расписание за пътуване по линията Русе—Варна: Пощенски трень отъ Русе тръгва всички понедѣлникъ и петъкъ въ 6 часа сутринь; пристигва въ Варна въ 12 часа 45 м. слѣдъ обѣдъ. Отъ Варна пощенски трень циркулира всѣка срѣда и недѣля, като тръгва отъ тамъ въ 3 часа подиръ обѣдъ и пристига въ Русе въ 9 часа и 26 минути вече рътъ. Съ исклучение на днитѣ, когато циркулиратъ пощенските тренове, ще има всѣки денъ единъ смѣсенъ влакъ отъ Русе за Варна и обратно. Този влакъ тръгва отъ Русе въ 7 часа 30 м. зарань, и пристига въ Варна въ 4 часа 5 м. слѣдъ обѣдъ; отъ Варна тръгва въ 9 часа 40 м. зарань и пристига въ Русе въ 6 часа 26 м. вечеръ.

(„Б. Т. В.“)

Директора на Хабермановата бирена фабрика ни испраща едно писмо, съ което ни моли да съобщимъ, че помѣстеното въ 38-и брой на нашия вѣстникъ антрефиле, относяще се до тая фабрика е тенденциозно и измислено отъ нѣкои нѣйни неприятели, съ цѣль да скомпрометиратъ доброто й реноме.

Ето какъ г-нъ Директора обяснява факта, гдѣто нѣкои отъ буретата, въ които се продава фабричната бира, не тѣгели тъкмо 25 литри.

„Прѣди да се напълнятъ буретата съ бира, тѣ всѣки пътъ биватъ испущени съ горѣща паря, а сега се прѣтѣгватъ обрѣтъ имъ. Всѣдѣствие на това, по-вѣхти сѫдове ставатъ слѣдъ година по-малки, та не съдѣржатъ напълно 25 литри бира. Но за да се отстрани този недостатъкъ, фабrikата ни приготвя нови бурета съ по-голямо съдѣржание отъ 25 литри и уравновѣсва по този начинъ недостига на вѣхти бурета.

„Това обстоятелство е потвѣрдено прѣдъ тукашното австро-унгарско консулство, както отъ специални експерти, така и отъ нѣкои наши клиенти.

„Въ теченіе на три години, изъ между хилядитѣ бурета продадена бира само 26 еж се случили съ по-малко съдѣржание отъ 25 литри, но е имало и такива, които сѫ съдѣржали нѣщо повече отъ 25 литри.“

Научаваме се, че на 6-то, синътъ на единого отъ познатитѣ богати мѣстни евреи е посѣгналъ върху честта на едно момиче, служиша у баща му. Слѣднитѣ и полицейски власти, сезирали по работата немедленно слѣдъ извѣршване на прѣтѣпленето, кой знае по какви причини, ни можали да уловятъ на вѣме обвиненія и послѣдний е успѣлъ да избѣга вѣнъ отъ прѣдѣлъ на Княжеството.

Пишатъ ни отъ Куртъ-Бунаръ (силистренско), че тамошния околийски началникъ, подъ порожителето отъ на нѣкои кметове отъ околията му, е взелъ отъ Куртъ-Бунарската земедѣлческа касса около 3—4 хиляди лева назаемъ. Спорѣдъ свѣдѣніята, които има дописника ни, казания началникъ не притежавалъ никакви недвижими имоти въ тѣзи околии. Ако е така, то ние се чудимъ, какъ е можало да се отпусне на началника каквато и да е сумма, даже подъ порожителето на имѣющи недвижими имоти кметове, когато, спорѣдъ закона за земедѣлъ, каси, се изисква, што и дѣлъника, и порожителитѣ да притежаватъ недвижими имоти въ околията.

Падна ни се случай да видимъ планъ на гр. Русе, съставенъ отъ тукашния окрѣженъ инженеръ г. Т. Тоневъ и издаденъ отъ русенския градски кметъ г. Г. Михайлова. Масштаба му е 1:5000. Той съдѣржава стария градъ и новите регулирани улици съ една добра далечна околностъ отъ градския периметъ. Планът е съставенъ много подробно; указаны сѫ всичките по какви причини, ни можали да уловятъ на вѣме обвиненія и послѣдний е успѣлъ да избѣга вѣнъ отъ прѣдѣлъ на Княжеството.

Обаче, научаваме се, че този планъ се продавалъ по 5 лева екземпляра. Тѣзи извѣръдно висока цена не дава никаква възможностъ на бѣдните граждани да си го купятъ и се запознаятъ по отблиза съ бѫдже-то благоустройството и распредѣление на града, ко-ко то цѣль ужъ се прѣслѣдва съ съставенето плана.

А пропосъ. Интересно е да се знае, за чия сѣмѣтка се продава въпросниятъ планъ: дали за частна сѣмѣтка на г. Георги Михайлова, или пѣкъ за сѣмѣтка на нашето общ. управление, тѣй като на планътъ е казано двусмислено: „Издава Русенск. Градек. Кметъ Г. Ми-хайлова“.

Отговоренъ-Редакторъ: Д. Коларовъ.

Една телеграмма отъ Цариградъ извѣствява, че Султана подписалъ на 26-и того едно иrade, съ което се разрѣшава откриването на българско търговско агентство въ Солунъ.

Единственната избирателна колегия, гдѣто опозицията, въ лицето на касирия социалистически депутатъ, г. Я. Сакъзовъ, е взела участие въ допълнителните законодателни избори, е Нови-пазарската. Столичните опозиционни вѣстници сѫ пълни съ подробноти за золумлукитѣ и насилията, които полицията е упражнила върху избирателитѣ, за да прокара кандидатуритѣ на двоица свои креатури и да попрѣчи на тая на г. Сакъзовъ. И дѣйствително „побѣдата“ на правителството въ Нови-пазаръ е била „поражаща“ . . .

Случайно ни попадна въ рѣжетъ една расписка, издадена на единъ тукашъ фурундзия отъ едно дѣлъжностно лице при тукашното Град. Общ. Управление, за везето отъ последното количество хлѣбъ въ врѣме на изборитѣ отъ 17-и Ноември 1896 год. За да узнае читателя, съ какви средства се ползвуватъ днешните управници за спечелване на изборитѣ, ний привеждаме съдѣржанието на расписката безъ всѣкакво измѣнение. Тя гласи:

„РАСПИСКА“

Съ настоящето удостовѣрявамъ, че получихъ отъ Кръсто Занфировъ (92) хлѣба за избора отъ 17 Ноември, въ Градското Общ. Управление.

28/XI 96. IV Сан. Приставъ. Х. Д. Рашевъ.
гр. Русе“.

Коментариитѣ сѫ излишни . . .

ИЗЪ ВѢСТИЦИТЕ И СПИСАНИЯТА

Въ уводната статия на послѣдния (367) брой на в. „Миръ“ срѣщаме слѣдните дѣвѣ безграмотни фрази написани ужъ съ цѣль да се обори едно твѣрдение на „Народни Права“, какъвъ желѣзницата Сарамбей—Нова-Загора не щѣла да се строи:

Статията цѣла отъ редакцията на вѣстника и казва и утвѣрдява, че съглашенето се спрѣло на 825,000 лева, въ ежедневната статия, сѫщата редакция въ скоби бѣлѣжи съ буквите „Б. Р.“, че отъ 500,000 лева по-малко нѣмало да се удари отъ гешефта, тогава пита се, чий е онова мнѣніе изложено въ цѣлата статия? Очевидно, че който е писалъ статията, въ свое то желание да измѣдрива нѣщо особено, падминѣлъ самъ себе си.

Припомнюваме си, че подобна „белиберда“ ние сме виждали само въ прочутото съчинение на г. Семкова: „Въздушна природа“. Редакторъ на в. „Миръ“, очевидно, се почнали да за-виждатъ на г. Семковитъ лаври. . . .

Като разглѣждамъ въпроса за една отъ мно-гобройнитѣ язви, „които отдавна отравятъ на-шия общественъ организъмъ, а именно: наема на помѣщени за правителствени и обществени учрѣждения“, и като констатира, че въ Стам-болово врѣме мнозина отъ приятелитѣ на покой-ния диктаторъ сѫ строили здания исклучително съ цѣль да ги даватъ подъ наемъ на хазната и да получаватъ грамадни кирии, като напр. зданията:

1) на Ив. Стамболовъ съ годишенъ наемъ 11,000 лева; 2) на Ив. Ивановъ — 7,000 л.; 3) на Стефанъ Караджовъ — 6,500 л.; 4) на Ив. Стойновъ — 7,200 л.; 5) на М. Калѣповъ — 22,000 л.; 6) на Ст. Анаста-совъ — 10,000 л.; 7) на В. Василевъ — 6,000 л. и пр. и пр.,

послѣдния брой на в. „Знаме“ справедливо забѣлѣжва, че положението на работитѣ въ то-ва отношение не се е измѣнило днесъ нито на една йота.

Извѣстно е, казва г. Каравеловия органъ, че глав-ната задача на новото Правителство слѣдъ на паданието на Стамболова бѣше да искорени стамболовицата. Искреняна и навсѣкладѣ и не забравиха да и иско-ренятъ и при наемитѣ за помѣщени на правителственни учрѣждения. Всички наеми отъ Стамболова здания, ако стоянитѣ не викаха урра на новодопълнѣ мини-стри, ставатъ непригодни и се напуштатъ, за да се на-ематъ нови и по пригодни за учрѣжденията здания. Не-пригоднитѣ здания на Иванова, Ст. Караджова, Стой-нова, М. Калѣрова се напуштатъ и се наематъ при-годнитѣ здания на правителственитѣ партизани и Народни Прѣставители Ганчо Гавриловъ, Ст. Петковъ, Георги Кондуловъ и др. . . .

Уводната статия въ послѣдния брой на в. „Свѣтлина“ е посвѣтена на прочутия Бѣло-Сла-тински процесъ, заведенъ отъ г. Стоиловата по-лиция срѣчу нѣколко души невинни български избиратели, които, както сѫобщихме въ миналия си брой, сѫ биле оправдани до единъ. Органа на г. Цанкова сѫобщава, че обстоятелствата на

това знаменито дѣло сѫ се разяснили прѣдъ сѫ-да въ слѣдния видъ:

Прѣди 22 Януарий 1895 г. Окр. Упр. Славковъ взель всички мѣрки да се възпрепятствува на избора на Др. Цанкова. Всички административни власти били въ движение. По цѣлата Б. Слатинска околия върлу-вала полицията и заплашвала избирателитѣ да не оти-вать на избора, че ще бѣдятъ избити. За възпрепят-ствуване на г. Цанкова изборъ имало шифровка, Окр. Упр. Славковъ дълъ запобѣдѣ да се арестувать всички опозиционни агитатори и отдалечать отъ из-борния пунктъ. Така сѫ били арестувани Ангелъ Со-качевъ, Начо Несторовъ, Марко Георгиевъ и др. На Ст. Саввова, Д. Вълчева и В. Статкова проводилъ жандари да имъ носятъ „много здраве“, че ако дойдатъ на 22 Ян. 1894 г. въ Б. Слатина ще бѣдятъ убити. Въ самата Б. Слатина се съсрѣдоточила Раевската и Врачанска жандармерия. Независимо отъ полицей-ската сила била приготвена пъхта и артилерия на помошь подъ заповѣдта на Окр. Упр. Славкова.

ОБЯВЛЕНИЕ

Продава се една къща двухетажна, съ дворъ отъ 400 кв. метра, находяща се въ гр. Русе по улицата „Слѣпа“, не далеко отъ Николаев-ската улица. За споразумѣніе, желающъ да я купятъ се умоляватъ да се обрѣнѣтъ къмъ г. Ангелъ Тодоровъ, адвокатъ въ Русе.

3—2

 ПЪРВА СКУЛПТУРНА АТЕЛИЕРА
на

П. Гаваласъ, Л. Лиритисъ & С-ие

Ателиера за разни мраморни памятници и крѣстове. Приематъ се поржчки за всѣкаквъ видъ скулптурни и орнаментни издѣлия отъ камъкъ за здания, както и поржчки за бюстове.

Митническа улица, срѣщу Банкъ Отоманъ, въ гр. Русе.

1—5

СЕВЛИЕВСКА ОКРѢЖНА ПОСТОЯННА КОММИСИЯ.

ОБЯВЛЕНИЕ
№ 828

Всѣдѣствие прѣдписането на Министерство-то на Търговията и Земедѣлието подъ № 1687 отъ 15-и Мартъ т. г. и въ допълнение Окрѣжното на Постоянната Комисия подъ № 773, Комисията обявява на населението отъ Сев-лиевското Окрѣжие, че отъ 18-и до 20-и Априли включително, въ гр. Севлиево ще се открие конкурсъ по земедѣлието и скотовъдство за Севлиевски Окрѣжъ.

Прѣвидени сѫ парични награди за коне, говеда, овце, свине, пчели, домашни птици, лю-церна, рапица, земедѣлчески ордия и машини, овошарство и за коши, размѣрътъ на които сѫ опрѣдѣлени подробно въ програмата, която въ скоро врѣме ще се испрати, заедно съ декла-рации, въ които изложителитѣ ще впишатъ прѣ-метитѣ за излагане. Цѣлата сума за конкурса е 3500 лева, отъ които 1000 сѫ прѣвиди-ни отъ Окрѣжния Съвѣтъ и 2500 лева — от-пустини отъ Министерството на Търговията и Земедѣлието.

Комисията, като вѣрва, че населението е узнало ползата отъ подобни конкурси отъ мини-година, надѣе се, че то ще вземе сериозни мѣрки да приготви, колкото е възможно по-добри отъ горѣпомѣнатъ прѣдмети за излагане на конкурса.

Понеже отварянието на конкурса — 18-и Априли — е петъкъ, когато става най-добрия пазаръ за едъръ и дребенъ добитъкъ, то ще ста-не и панаиръ, който ще продължава до закри-ванието на конкурса.

Въ този случай г. г. Търговците могатъ да се въсползвуватъ — да си купятъ добъръ добитъкъ.

гр. Севлиево, 21-и Мартъ 1897 год.

Прѣсъдатель: Петко Бобевъ
Чл. Секретарь: Христо Боневъ

Русе, Скоропечатница на Ст. Ив. Роглевъ.